

САМСОН

Исповедам се.

Испирам тело
после повреде.

Прљава кожа је
отров за рану
макар и превијену
најчистијим
завојем.

Мој стих је
додир језика
и кашичице
за причест,
после којег
су очи наизглед
мирне, а усне
склопљене.

Поезија
је гласно
довршавање мисли
расцепканих у
појединачним
потезима берберина
док стојећи
отпозади брије
дугокосог
Самсона
бришући пену
о његове
беле манжетне.

Ако је песма
женка која
када зачне
не допушта
мужјаку да
јој приђе,

бићу парче меса
које Самсон
сваког дана
баца пред
мог пса.

Земља у коју
је тешко забити
лопату а да
ова не удари
о кост.

Кожа покајане
куртизане
попут новонападалог
снега –
осетљива
на стрмој
паддини и сува
само када
је хладно.

Жена у целибату
тела довољно
хитрог да може да
одржи ватру.

ЦВЕТАЈЕВОЈ

Ако хваташ
тек другу лопту,
то не значи
да си ти
искоришћена.

Док не останеш
без даха
заборављаш
да у ствари
све време дишеш.

Спуштам свој
мирис на твоје тело –
усредсређен,
хладан
оков корице
књиге.

Ако си уредна
биљка у саксији
која ме учи
безусловној
љубави,

бићу окрутна
жена на
којој гледаш
очи
девојчице-стогодишњакиње.

То је начин
на који
прашташ.

Смирени лабуде
са крилом
што се не
разликује
од крила птице
која лети ниско.

Твој страх је дуга
бела кошуља
испод које
провирују
боса стопала.

Ниси ти невина.

Само умеш
савршено мирно
да стојиш
у чамцу на
брзој реци.

Ниси ти та
да те гута
мрак.

То се твоје
тело ослобађа
сувишних
сенки.

И чека.

ВОДА

Твој стих је фитиљ.

Димом одаје
стрелца дању,
а варницом ноћу.

Омета тајност
ноћног напада.

Ако си мушко
дете које Амазонка
враћа оцу или
оставља дивљим
зверима,

бићу траг
копања животиње
и збуњена мушица
изнад тла, који
откривају да је
вода близу.

Муња што
тражи директан
пут ка земљи
због којег се клониш
усамљеног дрвећа.

Упорни кастрат
попут мудре
лисице с киселим
грожђем у грлу.

ЕВА

Ева пише стих –
стрпљиво ми
скида чизме
од змијске коже
док обучена
спавам на
кревету.

У десној руци
јој мач.

Прихватам га,
са сечивом
окренутим
к себи.

Мој проблем
није у томе
што ми је
висока вода
иза леђа.

Мој проблем
јесте у томе,
што ме вода
приморава
на блиску
борбу са Евом.

Ја нисам слепа
зато што ми Ева
баца у лице
комад своје одеће
из леве руке,
користећи
моју непажњу
док се мачујемо.

Ја имам слепе
очи змије
која вреба
Адамов кваран зуб
док овај устима
исисава отров
из Евине ране.